

Sygn. akt: I C 970/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Martyn Bartnik
Protokolant:	Marcin Żywiec

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2017 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. L. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda R. L. (1) kwotę 199,50 zł (słownie: sto dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i pięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda R. L. (1) na rzecz strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. kwotę 666,66 zł (słownie: sześćset sześćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

S ę d z i a

Sygn. akt I C 970/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 1 grudnia 2017 roku

Powód R. L. (1) domagał się zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 553,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu swego żądania podniósł, że prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) R. L. W dniu 2 października 2013 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód osobowy O. (...), którego właścicielem był K. S. (1). Z tytułu OC odpowiedzialnym za pokrycie szkody jest strona pozwana. Poszkodowany w wypadku skorzystał z usługi wypożyczenia samochodu zastępczego oraz usługi parkingowej i holowania, a następnie zrzekł się części przysługującego mu odszkodowania na rzecz powoda. W efekcie wystawił on fakturę opiewającą na 1137,75 zł i zażądał spełnienia wspomnianego świadczenia przez pozwane Towarzystwo (...). Ubezpieczyciel wypłacił mu jednak odszkodowanie za parkowanie pojazdu uszkodzonego, natomiast odmówił

zapłaty za jego holowanie. R. L. wyjaśnił jednocześnie, iż cena za rzeczoną usługę naliczona została zgodnie z ustalonym przez niego regulaminem. Powód podniósł również, iż strona pozwana z sumy, na jaką opiewał omawiany dokument placowy nie zwróciła mu kwoty 553,25 zł, zaś ustawowych odsetek od niej domaga się on od dnia następnego po upływie terminu płatności wskazanego w fakturze – k. 2-5.

W dniu 31 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Krośnie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądając na rzecz powoda od strony pozwanej roszczenie zgodnie z pozwem – k. 16 i 176.

W sprzeciwie od wspomnianego orzeczenia, które zostało zaskarżone w całości, strona pozwana (...) Towarzystwo (...) w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu zarzucając, iż wyżej wymieniony nie posiada legitymacji czynnej w niniejszej sprawie oraz, że R. L. nie udowodnił, że pojazd należący do poszkodowanego został odholowany na złomowisko – k. 19-23.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 października 2013 roku miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanego K. S. (1). Odpowiedzialność cywilna za jej skutki ponosi strona pozwana jako ubezpieczyciel sprawcy rzeczonoego zdarzenia (bezsporne).

Poszkodowany wypożyczył od powoda R. L. (1) samochód zastępczy wobec niezdatności do użytku jego pojazdu. Upoważnił nadto powoda do otrzymania kwoty odszkodowania za wspomniany wynajem, holowania pojazdu i jego parkowania na parkingu strzeżonym należącym do R. L. na czas naprawy/wypłaty odszkodowania (oświadczenie poszkodowanego z dnia 2 października 2013 roku). W efekcie ten ostatni wystawił stronie pozwanej fakturę nr (...) z dnia 16 października 2013 roku opiewającą na kwotę 1.137,75 zł brutto w tym: 369 zł za holowanie samochodu osobowego, 399,75 zł za usługę parkowania, 369 zł za wywóz pojazdu na złom, z terminem płatności ustalonym do dnia 23 października 2013 roku i w tej samej dacie wezwał ubezpieczyciela sprawcy szkody do wypłaty odszkodowania. Ostatecznie Towarzystwo (...) wypłaciło na rzecz wyżej wymienionego z omawianego tytułu świadczenie w wysokości 2.078,70 zł za najem pojazdu zastępczego oraz 584,25 zł za holowanie i parkowanie auta. W decyzji z dnia 12 listopada 2013 roku strona pozwana zaakceptowała zwłaszcza koszt usługi holowania do kwoty 150 zł (184,50 zł brutto). Nie uznała natomiast kosztów wywozu pojazdu z parkingu na złom w kwocie 369 zł brutto. Wymieniona suma wraz z różnicą pomiędzy uznaną kwotą holowania a kwotą żądaną przez powoda (369 zł – 184,50 zł = 184,50 zł) daje łącznie kwotę roszczenia dochodzonego pozwem 553,50 zł (184,50 + 369).

Umową przelewu wierzytelności z dnia 12 grudnia 2014 roku K. S. (1) przelał sporną wierzytelność na rzecz powoda powiadamiając o tym fakcie pozwane Towarzystwo (...) pismem z 12 grudnia 2014 roku.

Samochód należący do poszkodowanego marki O. (...) został zdemontowany w firmie (...) S. G. (zaświadczenie o demontażu pojazdu nr (...)).

W okresie, w którym rzeczony pojazd parkowany był po wypadku na parkingu należącym do powoda znajdującym się w K., średnia stawka za holowanie auta na terenie K. i okolic wynosiła 192 zł brutto. W omawianym okresie funkcjonowały na runku lokalnym dwie firmy trudniące się demontażem (złomowaniem) pojazdów, które formalnie odbierały bezpłatnie od klientów na terenie K. pojazdy przeznaczone do demontażu celem ich przetransportowania na złomowisko. W opisanej sytuacji wypłacały jednak właścicielom takich aut kwoty za ich ze złomowanie w wysokości niższej od tych uiszczonych na rzecz osób, które samochód przetransportowały na złom we własnym zakresie.

(...) S.A. z siedzibą w W. wypłaciło powodowi zgodnie z przedstawionymi fakturami (nr (...) z 8.03.2013 r., nr (...) z 8.03.2013 r., nr (...) z 8.03.2013 r.) kwotę 3.062,70 zł za wynajem pojazdu zastępczego oraz parkowanie i holowanie, uznając faktury wystawione przez powoda w całości.

(...) z siedzibą w K. wypłaciło powodowi zgodnie z przedstawionymi fakturami nr (...) z 21.08.2013 r., nr (...) z 21.08.2013 r., nr (...) z 21.08.2013 r.) kwotę 5.043,00 zł za wynajem pojazdu zastępczego oraz parkowanie i holowanie.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 24 sierpnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt VI Ga 140/17 oddalono apelację Towarzystwa (...) S.A. w W. wskutek czego uprawomocnił się wyrok Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 20 grudnia 2016 roku, którym uwzględniono powództwo R. L. (1).

Z opinii biegłego mgr inż. G. P. z dnia 16.10.2015 r. wydanej na użytek postępowania V GC 224/15 oraz nr (...) z 5.01.2015 r. sporządzonej na użytek postępowania V GC 383/14 przedstawionych przez powoda wynika, iż ekspert nie zakwestionował wysokości stawek stosowanych przez powoda za holowanie pojazdów.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- oświadczeń podpisanych przez K. S. (1) z 2 października 2013 roku – k. 11-12,
- odpisu faktury VAT wystawionej przez powoda nr (...) – k. 13,
- odpisu pisma strony pozwanej skierowanego do powoda z 12 listopada 2013 roku – k. 14,
- odpisu umowy o przelewie wierzytelności z dnia 12 grudnia 2014 roku zawartej pomiędzy K. S. (1) a powodem – k. 69,
- odpisu powiadomienia strony pozwanej o przelewie wierzytelności z 12 grudnia 2014 roku – k. 68,
- odpisu zaświadczenie o demontażu pojazdu nr (...) wystawionego przez (...) S. G. z 15 października 2013 roku – k. 70,
- opinii biegłego z zakresu motoryzacji z dnia 19 sierpnia 2016 roku i opinii uzupełniającej z dnia 18 września 2017 roku – mgr K. M. (1) – k. 88-96, k. 138-140,
- odpisów faktur VAT wystawionych przez powoda nr (...) z 8.02.2013 r., nr (...) z 8.03.2013 r., nr (...) z 8.03.2013 r., nr (...) z 21.08.2013 r., nr (...) z 21.08.2013 r., nr (...) z 21.08.2013 r. – k. 111-113, 115-117,
- odpisu pisma (...) S.A. z 18.03.2013 r. skierowanego do D. N. – k. 114,
- odpisu decyzji (...) S.A. z dnia 30.08.2013 r. – k. 118,
- odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 24.08.2017 r. sygn. VI Ga 140/17 wraz z uzasadnieniem – k. 146-150,
- odpisu opinii biegłego G. P. z dnia 16.10.2015 r. sporządzonej na użytek postępowania V GC 224/15 oraz nr (...) z 5.01.2015 r. sporządzonej na użytek postępowania V GC 383/14 – k. 151-165,
- zeznań biegłego K. M. (1) – k. 175
- zeznań powoda R. L. (1) – k. 176.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za wiarygodne zeznania powoda w zakresie, w jakim są one zgodne z ustalonym stanem faktycznym, bowiem są one spójne, logiczne oraz znajdują potwierdzenie w treści dokumentów w zaliczonych w poczet materiału dowodowego, autentyczności których nie kwestionowała żadna ze stron. Jako równie przekonujące ocenione zostały opinie wydane na użytek postępowania przez biegłego ds. motoryzacji K. M. (1). W szczególności są one stanowcze i jasne, zaś ich autorem jest osoba posiadająca stosowne kwalifikacje. Ponadto ekspert w sposób szczegółowy i przekonujący ustosunkował się do zarzutów zgłoszonych co do ich treści przez powoda. W końcu żadnej ze stron nie udało się skutecznie podważyć stanowiska prezentowanego przez w/wymienionego (tak powód, jak i strona pozwana nie domagali się dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego rzeczonoj specjalności).

Podnieść nadto należy, iż opinie dołączone do akt sprawy sporządzone przez innych biegłych sądowych wydane zostały na użytek innych spraw i nie mogły stanowić podstawy ustaleń dokonanych przez tut. Sąd w zakresie należnej kwoty odszkodowania z uwagi na obowiązującą w procesie cywilnym zasadę bezpośredniości (art. 235 kpc). Strony pozbawione były zwłaszcza możliwości skutecznego zakwestionowania ustaleń poczynionych przez biegłych w treści wskazanych ekspertyz poprzez zgłoszenie zarzutów do nich.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części, a to do kwoty 199,50 zł.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż przedmiotem niniejszego postępowania jest kwota 553,25 zł. Na tę kwotę składa się kwota za usługę holowania pojazdu, o którym mowa w pozwie, na złom w wysokości 369 zł brutto oraz częściowo kwota za jego holowanie z miejsca wypadku na parking (369 zł brutto). Pozwany w tym ostatnim przypadku wypłacił już powodowi 184,50 zł. Inne usługi świadczone przez powoda na rzecz poszkodowanego w postaci kosztów wynajmu pojazdu zastępczego oraz kosztów jego parkowania nie są przedmiotem niniejszego postępowania.

Powód dochodził w niniejszej sprawie roszczeń wynikających z umowy cesji wierzytelności zawartej między nim a poszkodowanym K. S. (1) z tytułu kosztów holowania jego pojazdu. Stosownie do treści art. 509 §1 i 2 kc, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Z treści art. 510 §1 i 2 kc wynika z kolei, że umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej albo, że strony postanowiły inaczej. Tymczasem umowa z dnia 12 grudnia 2014 roku zawarta na piśmie (zgodnie z wymogiem z art. 511 kc, który zastrzega formę pisemną dla celów dowodowych) pomiędzy R. L. (1) a poszkodowanym K. S. (1) dokładnie określa zakres cesji wierzytelności, tj. jej przedmiot i warunki. Wynika z niej w szczególności, że R. L. (1) przysługiwać będzie nabyta od poszkodowanego wierzytelność z tytułu holowania pojazdu marki O. (...) nr rej. (...) z miejsca zdarzenia, a następnie na złom. a dotycząca postępowania szkodowego o nr (...) prowadzonego przez stronę pozwaną.

W ocenie Sądu, wskazany wyżej przedmiot cesji wierzytelności upoważniał więc cesjonariusza do dochodzenia w niniejszej sprawie - co do zasady – zwrotu wskazanych kosztów. W tym miejscu podkreślić wypada, że w sprawie o sygn. akt I ca 371/14 Sąd Okręgowy w Krośnie uznał, iż nawet oświadczenie zatytułowane przez strony jako „pełnomocnictwo”, w treści którego nie użyto słowa przelew, należy uznać za skuteczne dokonanie cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania, bowiem jeśli nawet bezpośrednio w umowie cesji nie posłużono się takim sformułowaniem, to zasada tłumaczenia oświadczeń woli nakazuje interpretację rzezonnych oświadczeń zgodnie z dyspozycją art. 60 i 65 kc. „Wbrew zarzutom apelacji oświadczenie pokrzywdzonej upoważniało powoda do otrzymania kwoty odszkodowania za wynajem samochodu zastępczego, holowania pojazdu i parkowania na parkingu strzeżonym na czas wypłaty odszkodowania. To stwierdzenie jest wystarczające do przyjęcia, że doszło do przelewu wierzytelności w tym zakresie”.

W sprawie I Ca 303.14, gdzie pozwany kwestionował ważność dokonania cesji wierzytelności Sąd Okręgowy w Krośnie stwierdził natomiast, iż „nie budzi wątpliwości, że celem sporządzenia kwestionowanego „oświadczenia” było przeniesienie na powoda wierzytelności za konkretne usługi mające związek przyczynowy z powstaniem szkody. Poszkodowany zrzekł się zatem skutecznie swoich uprawnień na rzecz powoda, a ten je przejął na swoją rzecz. Cesja wierzytelności nie wymaga określonej formuły, schematu, a jedynie zachowania formy pisemnej i to jedynie do celów dowodowych”. W niniejszej sprawie, jak wskazano wyżej, skuteczne dokonanie cesji wierzytelności nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, biorąc po uwagę nie tylko literalne zapisy samej umowy z 12 grudnia 2014 roku, ale także całokształt okoliczności, w których przez jej strony złożone zostały ich oświadczenia woli. Wobec powyższego Sąd uznał zarzut strony pozwanej dotyczący braku legitymacji procesowej za bezzasadny.

Zarzut pozwanego Towarzystwa (...) dotyczący nieudowodnienia zezłomowania przedmiotowego pojazdu okazał się niezasadny w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W szczególności dla wykazania tej okoliczności R. L. przedłożył odpis zaświadczenia o demontażu pojazdu z firmy stwierdzającej zezłomowanie oraz zaoferował swoje zeznania.

Kwestią sporną w sprawie była wysokość należnego odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC za usługę wykonaną przez powoda na rzecz poszkodowanego. W tym zakresie zarzut pozwanego został w części uwzględniony co skutkowało częściowym oddaleniem powództwa.

Poza sporem w rozpatrywanym przypadku pozostała okoliczność, iż sprawca spornej kolizji ubezpieczony był od OC w pozwanym Towarzystwie (...). Materialnoprawna podstawa odpowiedzialności strony pozwanej zawarta jest zatem w treści art. 822 kc oraz przepisach art. 9, art. 13 ust. 2, art. 19 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Szkoda komunikacyjna z tytułu OC podlega jednocześnie naprawieniu wg zasad określonych w art. 361 kc i 363 § 2 kc. Stosownie do treści art. 361 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z treścią art. 363 § 1 kc, naprawienie szkody winno nastąpić wg wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Zdaniem Sądu, w rozpoznawanym przypadku zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza istnienie związku przyczynowo-skutkowego między uszkodzeniem samochodu poszkodowanego a przetransportowaniem wraku auta na parking, a następnie na złom. Jak wskazano wyżej, uszkodzenie przedmiotowego pojazdu nastąpiło w takim zakresie, iż nie nadawało się ono do użytku. W konsekwencji w wyniku wykonania usługi dwukrotnego holowania pojazdu poszkodowanego po stronie ubezpieczyciela sprawcy szkody powstał obowiązek jej naprawieni. Skoro K. S. przelał ostatecznie wspomnianą wierzytelność na rzecz R. L. (1), od tej chwili to ten ostatni mógł skutecznie domagać się zwrotu omawianych należności. Odnosi się to również do kosztów odholowania samochodu z parkingu powoda na złom. W prawdzie z opinii biegłego K. M. wynika, że w okresie gdy sporny pojazd transportowany był na złomowisku na rynku lokalnym funkcjonowały podmioty, które nieodpłatnie holowały wrak pojazdu na należące do nich złomowiska, lecz ekspert wyjaśnił jednocześnie, iż nie badał czy w takiej sytuacji firmy te wypłacały właścicielom samochody należność za jego zezłomowanie na niższym poziomie niż w przypadku osób, które z takiej „bezpłatnej” usługi nie skorzystały. Tymczasem jako logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego jawią zeznania dotyczące w tej kwestii złożone przez powoda, który wyjaśnił, iż wymienieni przedsiębiorcy „bezpłatnie” transportując pojazd zaniżają następnie wysokość wynagrodzenia wypłaconego właścicielowi uszkodzonego auta rekompensując sobie w ten sposób koszty paliwa zużytego na dojazd do klienta i na usługi transportowe oraz amortyzację użytego w tym celu sprzętu. Nie sposób zwłaszcza wyobrazić sobie sytuacji, aby osoba prowadząca działalność gospodarczą, a więc działalność zmierzającą do osiągnięcia zysku zupełnie pomijała konieczność wyłożenia przez nią omawianych wydatków we własnym zakresie, gdyż mogłoby to wręcz doprowadzić do wystąpienia po jej stronie straty (byłoby to działanie całkowicie nieracjonalne).

Ustalając wysokość odszkodowania należnego powodowi Sąd uznał natomiast, iż winno ono kształtować się na poziomie ustalonym w oparciu o opinię biegłego K. M., a więc przy uwzględnieniu stawki średniej stosowanej w spornym okresie na rynku lokalnym za usługę holowania pojazdów, tj. 192 zł brutto. Mianowicie, jak wyjaśnił ekspert stawka przyjęta w tym przypadku przez R. L. została znacznie zawyżona, gdyż wynosiła aż 369 zł brutto.

Wprawdzie w sprawie sygn. VI Ga 140/17 Sąd Okręgowy w Rzeszowie uznał za zasadne dochodzenie przez R. L. odszkodowania wyliczonego w oparciu o stosowane przez niego stawki za usługę holowania, lecz rozstrzygnięcie to zapadło w całkiem innym stanie faktycznym niż ten ustalony w toku niniejszego postępowania. Otóż w omawianym przypadku chodziło o wykonanie przez wyżej wymienionego specyficznej usługi polegającej na wyciągnięciu z rowu samochodu ciężarowego załadowanego towarem o masie 24 ton, a więc o przedsięwzięcie, do zrealizowania którego potrzebny był sprzęt specjalistyczny, najwyższej klasy oraz udział w nim kilku pracowników powoda. I właśnie z uwagi na specyfikę wykonania tej usługi – zdaniem SO – uzasadnione było przyjęcie wyższych od przeciętnych stawek za jej wykonanie. Tymczasem w rozpatrywanym przypadku taka sytuacja nie miała miejsca, bowiem samochód należący do poszkodowanego był to pojazd osobowy, do transportu którego wystarczyło użycie standardowego sprzętu jakim dysponowały wszystkie podmioty, o których mowa w opinii biegłego. Ponieważ zatem świadczyły one analogiczne usługi jak R. L. pobierając za nie opłaty na znacznie niższym poziomie niż wyżej wymieniony poszkodowany, zobligowany do minimalizowania skutków szkody nie był uprawniony do skorzystania z usług powoda, a więc podmiotu najdroższego na rynku lokalnym. Uwagę tę należy zwłaszcza poczynić w przypadku odholowania uszkodzonego pojazdu na złom, gdyż zdarzenie to miało miejsce kilkanaście dni po zaistnieniu spornego zdarzenia. K. S. miał więc pełną możliwość skorzystania w tym przypadku z usług innego, tańszego usługodawcy.

Na zakończenie zauważyć wypada, że w niniejszej sprawie należy mieć na uwadze specyfikę sytuacji, a zwłaszcza zawarcie z powodem umowy przez poszkodowanego po wypadku komunikacyjnym i cesję wierzytelności. Doświadczenie życiowe uczy, że poszkodowany nie był bezpośrednio zainteresowany optymalizacją kosztów likwidacji szkody, jaką poniósł jako, że z założenia koszty te ostatecznie miał ponosić inny podmiot, jak też dokonał cesji wierzytelności z tego tytułu na rzecz powoda, który wcześniej zaproponował ich wysokość. Nie miał on oczywiście obowiązku poszukiwania najtańszego usługodawcy trudniącego się holowaniem, nie można jednak popadać w dowolność biorąc pod uwagę, że powód w istocie miał decydujący wpływ na wysokość tych stawek. Zważywszy na profil działalności gospodarczej R. L. (1) tym bardziej nabrał znaczenia obowiązek wykazania przez w/w, iż normalnym następstwem była konieczność holowania pojazdu przy uwzględnieniu narzuconej przez niego stawki. Tymczasem jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, stawka zastosowana przez powoda bardzo znacznie odbiega od średniej stawki najmu wspomnianych pojazdów na rynku lokalnym, a on sam nie udowodnił okoliczności, które tak dużą dysproporcję by uzasadniały.

Reasumując, skoro przed wszczęciem niniejszego procesu za usługę holowania pojazdu poszkodowanego z miejsca wypadku na parking powoda temu ostatniemu wypłacone już zostało odszkodowanie w wysokości 184,50 zł, do zasądzenia pozostawała jeszcze kwota 7,50 zł. Na uwzględnienie zasługiwało nadto żądanie wyżej wymienionego w zakresie przyznania mu należności za przetransportowanie rzeczonoego samochodu na złomowisko (192 zł - według stawek średnich), która dotychczas nie została mu zwrócona przez ubezpieczyciela.

Zasądzając odsetki ustawowe za opóźnienie od pretensji głównej (art. 481 kc) Sąd kierował się treścią art. 455 kc, zgodnie z którym w przypadku zobowiązań bezterminowych (bo do takich zalicza się zobowiązanie do zapłaty odszkodowania) dłużnik popada w opóźnienie po wezwaniu go do spełnienia świadczenia przez wierzyciela. Reguła wynikająca z art. 455 kc ulega jednak modyfikacji w odniesieniu do świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń. Jak stanowi bowiem przepis art. 817 kc, a także art. 14 wyżej powołanej ustawy z dnia 22.05. (...). ubezpieczyciel wypłaca świadczenie w terminie 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie chyba, że wyjaśnienie we wskazanym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń lub wysokości odszkodowania okaże się niemożliwe. W tym przypadku omawiany trzydziestodniowy termin ulega stosownemu wydłużeniu (por. wyrok SN z 20.06.2005 r. I CK 7/05, Lex nr 153254 oraz wyrok z 22.02.2007 r. I CSK 433/06, Lex nr 274209).

W rozpoznawanym przypadku uznać należy, że ubezpieczyciel popadł w opóźnienie ze spełnieniem spornych świadczeń po upływie trzydziestodniowego terminu liczonego od daty, w jakiej powód zażądał od strony pozwanej wypłaty na jego rzecz odszkodowania (16 października 2014 roku). W ocenie Sądu, pozwane Towarzystwo (...) miało bowiem pełną możliwość ustalenia w toku postępowania likwidacyjnego rzeczywistej wysokości szkody, jaka

wystąpiła po stronie poszkodowanego w terminie, o którym mowa w treści art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W konsekwencji omawiane oświadczenia uboczne winno ono uiszczać od dnia 16 listopada 2014 roku.

Z zaprezentowanych powyżej względów i na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje oparcie w treści art. 100 kpc. Powód wyłożył koszty postępowania w kwocie 227 zł (180 zł – koszty zastępstwa procesowego - § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 października 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm., 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 30 zł – opłata od pozwu – art. 13 ust. 1 u.k.s.c.) i wygrał proces w 36,06%, a więc może skutecznie domagać się ich zwrotu od przeciwnika w wysokości 81,86 zł ($227 \times 26,06\% \approx 81,86$ zł). Z kolei z uwagi na fakt, iż strona pozwana utrzymała się ze swymi twierdzeniami w 63,94% i poniosła koszty w kwocie 1170,66 zł (180 zł – koszty zastępstwa + 300 + 450,50 + 240,16 – wydatki na wynagrodzenie biegłego) należy się jej ich zwrot do kwoty 748,52 zł ($1170,66 \times 63,94\%$). Ostatecznie świadczenie zasądzone w tym przypadku na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) stanowi różnicę pomiędzy należnościami przysługującymi stronom ($748,52 - 81,86 \text{ zł} = 666,66 \text{ zł}$).

Z. 1) (...)

2)(...)

(...)

(...)